

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2019 r.,

sprawy **A. P.**

skazanej za popełnienie przestępstw art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),

z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.,

z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt III K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną A. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. stanęła pod zarzutem popełnienia 19 przestępstw wyczerpujących znamiona art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz 1 przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt III K (...), oskarżoną A. P. uznał za winną popełnienia wszystkich zarzucanych 20 przestępstw, uznając że czyny z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za te wszystkie czyny wymierzono oskarżonej, na podstawie art. 310 § 1 k.k. w

zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt 2 k.k., karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku), natomiast za czyn z art. 270 § 1 k.k. wymierzono jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku). Na podstawie art. 91 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku). W wyroku tym zawarto rozstrzygnięcia dotyczące obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., w przedmiocie kosztów sądowych oraz orzeczono o kosztach udzielonej oskarżonej pomocy prawnej z urzędu (pkt IV-VI wyroku).

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktu I oraz III i podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego -art. 310 § 1 i 2 k.k., skarżący wniósł o wyeliminowanie z podstawy skazania art. 310 § 1 i 2 k.k. i wymierzenie jej kary znacznie łagodniejszego rodzaju, na podstawie art. 37b k.k., przy uwzględnieniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca A. P. zaskarżając go w punkcie I, to jest w części utrzymującej w mocy zaskarżony wyrok, oraz podnosząc zarzuty:

„I. rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 310 § 1 i 2 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżona nie wyczerpała ustawowych znamion tejże zbrodni, w szczególności sfałszowanie przez nią deklaracji wekslowej i weksla w tym konkretnym przypadku nie mogło skutkować uzyskaniem dokumentu uprawniającego do uzyskania określonej sumy pieniężnej (wyrok, względnie nakaz zapłaty w postępowaniu cywilnym), a nadto w przypadku pokrzywdzonej E. B. podrobiony dokument zawierał nieprawidłowy nr PESEL, a w przypadku innego pokrzywdzonego nie ustalono nawet jego adresu zamieszkania, przez co występuje niewyjaśnione przez sąd zagadnienie prawne, opisane dalej w uzasadnieniu niniejszej kasacji,

II. rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze - obrazę przepisu art. 455 k.p.k. - polegające na niedopełnieniu obowiązku poprawienia przez sąd II instancji błędnej kwalifikacji prawnej czynów będących podstawą skazania przez sąd I instancji,

III. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w stosunku do popełnionego przestępstwa - będącą konsekwencją uchybienia podnoszonego w pkt. I i II”.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanej A. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Przede wszystkim należy wskazać, że zarzut obrazy prawa materialnego – art. 310 § 1 i 2 k.k. podniesiony w kasacji w punkcie I jest jedynie powieleniem zarzutu apelacyjnego tego obrońcy i zmierza do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia, podkreślał że zarówno treść zarzutu, jak i jego uzasadnienie jednoznacznie wskazują, że obrońca powołując się na to, że sfałszowanie przez oskarżoną deklaracji wekslowej i weksla dotyczyło osoby nieistniejącej oraz, że oskarżona nie wypełniła blankietu dokumentu zatytułowanego weksel, które to dane nie uprawniały jakiegokolwiek podmiotu do otrzymania sumy pieniężnej, w istocie kwestionował dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i dlatego też winien był postawić w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a nie obrazy prawa materialnego. Obrońca powtarza więc ten sam zarzut apelacyjny, pomimo tego, że Sąd Apelacyjny w (...) rozpoznał go oraz wskazał czym kierował się wydając swoje orzeczenie, postąpił więc zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Obrońca jednak nie podnosi w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego trudno jest również wyinterpretować zarzut ich obrazy, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k. Zauważyć więc jedynie trzeba, że nie sposób w sprawie stawiać zarzutu obrazy przez Sąd odwoławczy art. 310 § 1 i 2 k.k., w sytuacji gdy Sąd ten nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie naruszyć wskazanego przepisu, jest to więc zarzut skierowany

przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, co całkowicie niezgodne jest z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu wskazuje natomiast jednoznacznie, że Sąd Apelacyjny trafnie podkreślił, iż deklaracje wekslowe oraz weksle wystawione przez oskarżoną w pełni spełniały wymogi formalne określone w ustawie Prawo wekslowe, a wypełnienie przez A. P. formularza weksla w opisanym w wyroku I instancji zakresie, stanowiło podrobienie dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej w rozumieniu art. 310 § 1 i 2 k.k. Sąd Apelacyjny nie miał też żadnych wątpliwości w zakresie dokonanej prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej, podkreślił przy tym, że czyny A. P. stanowiły przestępstwo z art. 310 § 1 i 2 k.k., nie zaś jak sugerował obrońca z art. 270 § 1 k.k. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że wykładnia przepisu art. 310 k.k. jest prawidłowa, zaś jego zastosowanie pozostaje w korelacji z ustaleniami stanu faktycznego sprawy poczynionymi przez Sąd I instancji i zaakceptowanymi w toku kontroli instancyjnej. W takiej sytuacji zarzut naruszenia art. 455 k.p.k. jest również oczywiście bezzasadny.

Stawianie natomiast, na etapie postępowania kasacyjnego, zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary jest niedopuszczalne, co wynika z art. 523 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w postanowieniu.